

(קלח) שזה כדי לגמור כולה
 באונס וחזור לראש היינו לפי כאו"א,
 ושלא באונס דאינו חוזר לראש, אבל
 מ"מ אינו מן המוכרח, לכן מי שמחפלה
 במהירות לריך לזהר ביותר מלהפסיק,
 ובהנה בשהה כדי לגמור כל ג' פרשיות,
 לריך לחזור לראש הק"ש גם בשהי'
 ההפסק בסוף פרשה ג', ואם שהה רק
 כדי לומר אותה פרשה, לריך רק לחזור
 לראש אותה פרשה, לכן לריך לזהר
 בפ' שמוע הקטנה שלא להפסיק הרבה
 בין שמוע לבשכמל"ו, ובברכות דק"ש
 אם הפסיק כדי לגמור אותה ברכה,
 אם הי' ההפסק בברכת יולר אור, אין
 לחזור לראש, מחמת חשש ב"ל, כי
 י"א שא"ל לחזור לראש, ואם הי' ההפסק
 בברכת אהבה רבה או בברכת או"י,
 שאין שם פתיחה בשם, לריך לחזור
 לראש אותה ברכה, ובס' מ"ב סי' ס"ה
 סק"ה קילר בזה במקום הראוי להאריך,
 ועיי"ש בביאור הלכה בסוף דבריו,
 ומש"ס מקודם ודין השני מלאמי נד"ח
 שג' דשיך שזה אפי' בברכת ק"ש,
 הנה כן מובאר מדברי המג"א ריש
 הסי', ומה"א דהחוס' בשם ר"ת בעושה
 פלא שרמו שם בהליון לסי' ס"ו ס"ט,
 ועיין בביאור הלכה כאן שבאם הפסיק
 באו"י כדי לומר כל הברכה לריך לחזור
 גם הק"ש, ולפק"ד אין זה מוכרע
 מהירושמי.

ט"ש בס' מאיר טקבי איש סי' ז',
 ואפשר שאם הניח ש"י בבית א' והלך
 להניח ש"ר בבית אחר אף שבשעת
 הברכה הי' דעתו בכך ל"ל, לפק"ד
 כ"ה רק בבית אחר ממש, אבל מחר
 לחדר באותו הבית, בודאי א"ל לברך,
 בשהי' כן בדעתו, וכמו בש"מ דברכה
 ודקדוש.

אם נרץ על חש"י על מלות,
 הנוהגים כרש"י והש"ע והגר"א ז"ל, לא
 יברך עוד על החש"ר, והנוהגים כר"ת
 והרמ"א והאחרונים ז"ל, יברך על
 החש"ר להניח, אם סח בין חפלה
 לחפלה דלר"ת ל"ל שמים, וכ' שריך
 למשמש בהחש"י ולהדק מעט יותר
 הקשר, ובחי' הגרע"א אשר בהש"ע
 פקפק בזה, וכ' דאפשר שיברך מחלה
 על מלות, ואח"כ ימשמש בש"י ויברך
 להניח, דבזה י"א גם לרש"י גם לר"ת
 ז"ל עיי"ש, ובחי' רע"א בלא הש"ע כ'
 ואולי כו' ואין משמע כן ול"ט, ובאמת
 משמע מדברי כל האחרונים דמברך
 מחלה להניח, ובמ"ב כהב כן
 בפשיטות בשם חי' רע"א, וכ"כ זה
 בפשיטות סחם בס' מאיר טקבי איש,
 ונדבריהם כרי יכולים לעשות כן גם
 בדלא סח, שאחר הידוק החש"ר ימשמש
 בהחש"י ויברך על מלות על ב' התפילין
 אבל באמת אין זה נכון, דהוי ממש
 גורם ברכה שא"ל לרש"י ז"ל, כיון דזה
 עתה בידק החש"י ומונחם הטיב, ורק
 להנוהגים כר"ת טוב לעשות, עכ"פ כן,
 להקטין החשש מן ב"ל על ברכה שא"ל.
 (קלט) ב' בס' משגי' הישועה פ"ד
 ד"ה בספר זכרון יצחק (סי' ו') הובא
 בפ"ת צו"ד (סי' כמ"א) כ' שברכת
 מקדש את שמו ברבים הוא שייכא רק
 לק"ש שאנו מקדשים בק"ש את שמו
 ברבים, וא"כ אין שייך לברך אותה
 ברכה רק בזמן ק"ש, אך אם כבר עבר
 הזמן ק"ש, או אם כבר י"א של
 ק"ש כגון שכבר החפלה, לא יאמר אז
 אותה הברכה של מקדש את שמו
 ברבים, וכן הסכים לזה הרב הגה"ל
 מהר"ם הכהן שליט"א מראדון עכ"ל,
 ופי' שם אח"כ גר"ל רק שלא לומר
 החתימה

החתימה נשם, ובמחכית שניאה היא
 בידו, בזכרון ילחק וכפית מוירי נאונן
 שכ' המגיא דאח"כ יתפלל אבל לא
 יאמר ברכת השחר, כיון שהי' פטור
 בעת תחלת החיוב, ע"ז כ' דמ"ח ל"ל
 ברכת המקדש שמו ברבים דשייכא
 לק"ש, אבל אם קורא ק"ש רק כקורא
 בחורה, הוי כשאר בה"ש דאין אומרים
 אונן, אבל על כל אדם אין שום ראי' מזה,
 אבל אע"כ ודאי יש להשחרל לאומרו
 דוקא קידם התפלה, ויש לרלג בפר"ז
 בעבור זה, ודלא כמו שז"ד שם לומר
 דמוטב שיאמרה אחר התפלה בלא שם
 עי"ש, ואם לא אמרה קודם התפלה,
 יאמרנה אח"ז בלא חתימה בשם, כיון
 שיש מפקפקים בזה לגמרי, ותקנת אליהו
 הנביא ע"ה הי' לאומרה בהשכמה, ואם
 קורא ג"פ דק"ש קודם התפלה, יאמרו
 דוקא בברכה זו, או אח"ז, אבל לא
 לפני ברכה זו, מהיות טוב לחוש להג"ל,
 ואם קרא לפני כנין שנכנס קודם
 תפלתו לכהכ"נ בשעת ק"ש וקרא עמהם
 כל הק"ש בכוונה ללא, נלפק"ד שיכרך
 גם ברכה זו כתקנה בשם, ואם נזכר
 בפר"ז, ויכול לגמור ישמח קודם
 הש"ן, ולומר הברכה בין ישמח לברכו,
 כן יעשה בכדי לאומרה בשם, ועיין
 בהשמטות שבסוף הס' מעיני הישועה.
 לפק"ד העיקר כהאזורים שנס
 עבר יכרך שלא עשני אשה, דהוי חרתי
 לריעותא, ולריך להודות להשי"ת על זה
 דפלט לי' מחרא, אבל לא יאמר שלא
 עשני שפחה, כיון דברכתו הוא רק על
 שלא נברא נקבה,

לבאורה נראה דאף לדעת הגר"א
 ז"ל דאסור להרהר קודם בה"ח, אבל
 מי שדרכו להרהר ברו"ח גם בשמח, לא
 הוי אצלו שינה הפסק לענין הרהור,

כמו הגה"ל ר' לודק הכהן ז"ל מלובלין,
 שהי' מהרהר כל הלילה בכודות המורה,
 ורשם איהם בס' רס"ו לילה, ומוסתברא
 ודאי דח"כ בקונו הרהר בזה, ע"כ
 לא שכת מה שהרהר בלילה.

אם אחר, שאמר חינות מודים
 אנתנו לך היכרת להפסיק, לשמוע
 קדושה וכיו"ל, יתחיל אח"ז שית מודים
 אנתנו לך, ואין בזה משום מודים
 מודים. כיון שהפסיק ביניהם.

היוצא בחזרת הש"ן, יאמר עמו
 חינות מודים אנתנו לך, ולא יאמר
 מודים דרבנן, כיון שלריך לשמוע
 הברכה מהש"ן.

המתפלל על הבאה, ובאמצע
 שמ"ע בא הקאנדיקטער ודורש ממו
 הבילעט, או אפי' דורש ממו להראות
 לו ולהחזירו לו, יראה לו ואף יקבלו
 חזרה, ויוכל לגמור השמ"ע במוחה.

בשעת כ"כ טוב לעמוד פנים
 בפנים כנגד הכהנים ופניהם כנושים
 לזר הק"ק, עיין תרגום שה"ש ז' ע'.
 הבהנים יחלו המגעלים קודם
 הנטילה, אף שיכולים לחליץ אחר
 הנטילה בלתי נגיעה, לחיש למ"ד
 דהחולץ מגעליו לריך נט"י אף באין
 נוגע מהיות טוב.

אם בחטנים ליבור הראוי להלוי
 אחר לעשות לעמו, נלפק"ד שא"ל לחזור
 ולברך, כיון דחד עניינא הוא, אלא
 דנוכח טורח ליבור מדלגין באמצע, וגם
 עתה ידלנו ויתחילו לקרות מן ויאמור
 כ"י כנהוג.

ראיתי לאחד שאמר בברכות
 ההפטרע, ולעלוכת נפש חושיע וחשמח
 ב"ב, בכרי שיהא מעין חתימה כמוך
 לחתימה, וכ"כ בס' מאורי אור סוף
 חלק באל שבע דף קמ"ד ע"א, ולפק"ד
 אין